

La tria per Andreu Loncà

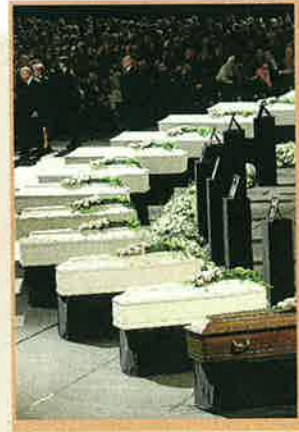
PARE

Quan el senzillet administratiu de la funerària “La lerdana”, en un ambient perfectament asèptic, va demanarnos quin ofici tenia el pare, jo vaig respondre de seguida, amb una certa satisfacció: “forner”. Sovint em semblà un bon ofici: un ofici poètic i alimentari, per bé que el pare feia pa. Pa redó, barretes, panets i barres de mig... Només en els temps primerencs féu coques de sucre i coques de mançana memorables, meloses, de les quals en va perdre la recepta perquè, com a bon pastisser, actuava amb la dosi personal d’inspiració. Una certa creativitat que no admetia les mesures i les regles exactes.

L’administratiu va mirar la pantalla fredament i hi va escriure l’ofici sense una ombra d’emoció. Era senzillet, vèstia amb una camisa blava. Semblava poc alimentat i gens alegre. Molt ajustat a l’ofici gens poètic que feia.

Jo vaig pensar que podria explicar-li que el pare feia dos feines: pagès i forner, i podria allargar-m’hi molt, però li hauria pogut explicar que, de fet, era un pagès complet, absolut incommovable, de pedra granítica –o de terra de saó... La pagesia era la seua columna vertebral, el seu fons, el seu ser. La terra era el seu hàbitat.

Quan l’administratiu funeral ens va acompanyar a la sala –magatzem que contenia tots els taüts: una renglera formidable i terrorífica de taüts que, efectivament, em recordava el cinema– per triar-ne un, ma germana de seguida va triar el més vistós, d’un color de fusta que recordava la mel no del tot fosca. La mel clara que ell també havia conreat. Era el taüt que mostrava el nostre desig de dignitat. Va dir els preus, va confegir la fac-

MORT.

Imatge d’un funeral multitudinari.

tura i va afirmar que s’ocuparia de dur el cadàver cap al vetllatori del poble. Abans havíem triat un recordatori que ens semblà més aviat poc convencionalment religiós que representava un passeig a la tardor ombrejada d’arbres. Molt nòrdic. I una cita del bisbe del Brasil, Pere Casaldàliga, que parlava de viure i d’estimar. La miqueta de dissidència possible amb l’església catòlica apostòlica i romana. Vaig comprovar que Màrius Torres havia pujat molt en la literatura dels recordatoris funerals. N’hi havia una bona antologia fotocopiada. Havia cercat debades el *Cant Espiritual* de Maragall. No sé si jo –i el meu pare– podíem creure tant com Maragall en una “major naixença”. Els burgesos que han llegit molta cosa filosòfica sempre són una mica il·luminats...